

17
1.
2 *
3.
4.
5.
6.

11

1776, 24.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI
AN
IN REM COMMVNEM
VENDITAM AB VNO DOMINORVM,
NIHILOMINVS OB DEBITVM POSSIT
CREDITORI IMMISSIO DARI

P. 210.

QVAM
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITERAR. DVISEVVRGENS.

SOCIO

IN AVDTORIO IVRIDICO

DIE VIII. MAIL. ANNO MDCCCLXXVI.

DEFENDET

IOANNES GOTTLOB RELLER

GLAVCH.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

BY APPOINTMENT
TO HIS MAJESTY
THE KING OF GREAT BRITAIN
AND IRELAND
BY ROBERT
WATSON
PRINTED BY
RICHARD CLAY AND COMPANY
BUNGAY SUFFOLK

THE
MAGAZINE
OF
LITERATURE
AND
ART
PUBLISHED
BY
RICHARD CLAY AND COMPANY
BUNGAY SUFFOLK

THE
MAGAZINE
OF
LITERATURE
AND
ART
PUBLISHED
BY
RICHARD CLAY AND COMPANY
BUNGAY SUFFOLK

115

AN
IN REM COMMVNEM
VENDITAM AB VNO DOMINORVM
NIHILOMINVS OB DEBITVM POSSIT
CREDITORI IMMISSIO DARI

§. I.

Exposuimus nuper quaestionem: *An res vendita, non vero tradita, si postea contractus emti impugnetur, fiat litigio/a.* Retulimus simul facti speciem, quae tunc differendi dabat occasionem. Eam ipsam ex alia parte ad huc examinabimus, quippe et sententia ibi allegata ex alio capite amplius impugnanda videtur. Quo facilius possit causa ponderari atque rectum iudicium ferri, causam enarremus. SEMPRONIUS debitor mortuus obaeratus fundum possidebat, quem duae SEMPRONIAE, mater sit et filia, patre

ctae cum creditoribus patris, possidendam habendamue capiunt sub obligatione aeris creditoribus soluendae. Postea hiee fundus SEIO venditur vtrique SEMPRONIAE communis. Filia SEMPRONIA valide contraxit venditionem, mater SEMPRONIA haud consentit, atque lite inter SEIVM et SEMPRONIAS orta, a parte filiae Semproniae venditio fundi confirmatur, a patre matris Semproniae venditio fundi nulla declaratur. Deinde SEMPRONIA mater a FAVORINO creditore conuenta, agnito debito et sponte pro accepta habita executione fundum obiectum executionis offert: quaerebatur: an recte id factum, atque an creditor FAVORINVS immissionem obtinere possit. Sententia quidem in ea causa lata negabat hoc ius reale acquisitum ex executione FAVORINO ex falsa causa, quod rei litigiosae alienatio inualida, quam in supra proposita quaestione refutaui- mus. Iam probabimus, recte FAVORINO ius in re ex executione competiisse, quippe posito, nunquam concessio, quod fundus ex vendito, cum non esset traditus, litigiosus fuerit, tamen saltem litigiosus habendus pro ea parte, pro qua venditio confirmata, scilicet Semproniae filiae, non vero pro ea parte, pro qua inualida pronuntiata venditio, scilicet matris, cum ex huius iure litigiosa haberi nequie- rat, adeoque validum et alienationis et executionis obie- ctum censendum. Huius asserti dabimus argumenta pro- bantia ex ipsius legibus petita.

§. II.

Equidem dubitandi causam facere quodam modo po- test, quod communis rei ea sit natura, vt singulus condo- minorum pro indiuiso dominium habeat, quo vsque diuisio inter condominos facta non est. Hinc quod ab vno con- dominorum inuito altero factum, id recte factum non vide- tur. Haec opinio SABINI est teste PAPINIA-

NO

NO in *L. 28. pr. π. commun. divid.* Verba sunt: *Sabinus, in re communi neminem dominorum iure facere quicquam inuito altero posse, unde manifestum est, prohibendi ius esse; in re enim pari potioem causam esse prohibentis constat.* Posset ergo inferri, non valere illud ius in re per fictam executionem impetratum, quod in re communi inuito altero condominorum nihil fieri posset, ipse vero alter non consenserat. Hinc si emtori ex emto ius in re communi vendita competit, ut in locum venditoris condomini succedat, omnino posset videri ille communis fundus non esse obiectum et alienationis et executionis.

§. III.

Sed salva omnino res est, non obstante eo, quod dubitandi causa proposuimus. Omnis enim oppignoratio pariter ac executio in rem facta suo modo inter se comparari potest. Fit enim executio in rem interdum, ut ex re, in quam executio facta, alienata distrahaque suum creditor, qui executionem impetrauit, consequi possit. Iam vero *GAIUS in L. 9. §. 1. π. de pignor. et hypoth.* Regulam dedit: *Quod emtionem venditionemque recepit, etiam pignorationem recipere potest.* Addimus: obiectum executionis esse potest, in quantum executio alienationem inuoluit. Quis vero dubitat, rem communem esse obiectum venditionis, non tantum, si condominorum consensu fit, verum etiam si ab vno fit condominorum, ita ut ex parte huius valeat alienatio. Testis est *POMPONIVS in L. 18. pr. de contrah. emtione.* Ait: *Sed si communis ea res emtori cum alio sit: dici debet, scisso pretio pro portione, pro parte emtionem valere, pro parte non valere.* Consequor: si executio comparanda cum alienatione, rei communis vero alienatio ab vno condominorum facta, saltem valet pro parte alienantis, omnino creditor per executionem iure obtinuit ius in re communi

muni pro parte debitoris in cuius partem executio facta est.

§. IV.

Neque vero id damno esse potest ei, qui a condomino tantum valide rem communem emit. Quod si enim sciuit, rem communem esse, quam emit, magis prospicere sibi debuillet, neque emtionem contrahere, nisi vtriusque condominorum consensum valide interpositum obtinuerit. Hinc emtori sua imputanda negligentia. Si itaque partem rei emtae amittit, damnum quod sentit, sentire non videtur; sua enim sentit culpa, quod non accuratus in contrahendo fuit. Sicuti ergo alter condominorum, pro cuius parte venditio non valet, suam postea alienare potest partem, nemo dubitabit, posse eandem partem dare in solutum, posse oppignorare, posse quoque creditorem eius in illam partem impetrare executionem et immissionem, imo ipsum condominum debitorem, quo evitet executionem, eam pro facta agnoscere posse. Neque quidquam interest imo, aequalis erit effectus, an a iudice realiter, quod dicunt facta sit executio, an eam pro facta agnouerit debitor.

§. V.

Vti vero recte ab oppignoratione argumentum duximus ad executionem et immissionem idque ob eam causam, quod executio et immissio creditori reale tribuat ius, siue vere facta, siue pro facta habita sit, maxime ut statuit ORDIN. PROC. SAX. RECOGN. ad Tit. XLVII. *Welcher Gestalt die Executio und Immissio, so in Zukunft vno Actu geschehen, demjenigen, so dieselbe erlanget, ein Ius reale gebe etc. Dafs solches nicht nur, wenn die Hülf Actus wirklich geschehen, sondern auch, wenn der Schuldner, wie ihm, zu Vermeidung derer Vnkosten auch ohne des Richters und Creditoris*

toris Bewilligung, frey stehen soll, die Execution und Immission pro facta hält, und sich dessen vor Gericht schriftlich oder mündlich erkläret, dergestalt obseruiret werden soll; ita sententiam nostram legum auctoritate confirmemus. **VLPIANVS** in *L. 6. §. 8. τ. commun. diuid.* Ait: Si fundus communis nobis sit, sed pignori datus a me: venit quidem in communi diuidendo; sed ius pignoris **CREDITORI MANEBIT**, etiamsi adjudicatus fuerit. Clarius adhuc est dispositio *Rescripti Imp. ALEXANDRI. A.* in *L. 2. C. commun. diuid.* Verba dabimus: Si probatum fuerit Praefidi provinciae, fratrem tuum vineas communes pignori dedisse, cum partem tuam, quam in vineis habes, creditori obligare non potuerit: Praefes provinciae restitui tibi eam iubebit cum fructibus, quod creditor de parte tua perceperit. Idem Praefes provinciae de diuisione vinearum inter te et creditorem fratris tui cognoscit: et iubebit eum accepta pecunia, quanti statuerit partem fratris tui valere, eam partem, quam de fratre tuo accepit, tibi restituere: aut aestimata tua parte, ad creditorem fratris tui data pecunia, quanti eam aestimauerit, transferre. Valida itaque declaratur oppignoratio pro parte fratris oppignorantis, quae pro parte fratris non consentientis inualida erat.

§. VI.

Redeo ergo ad speciem, quam supra uedimus §. I. Sicuti communis fundi uenditio celebrata a parte matris **SEMPRONIAE** inualida pronunciata, quae a filia **SEMPRONIA** facta iure perfecta erat, mater uero de debito conuenta eoque agnito fundum obiectum executionis creditori assignauerat ipsamque executionem pro realiter factam agnouerat, recte creditori *ius in re* ex auctoritate **O. R. P. S. c. l.** dederat, non quidem in totum fundum, sed
in

in suam tantum partem, quae vendita non erat, recte etiam creditor *ius in re* impetrauerat. Quapropter si sententia postea lata creditori ius negatum sit in fundo communi, licet praeterierit decendum, quod alias vim iudicati tribuit, tamen creditori haud nocet. Cum enim expressae adsunt leges, quae creditori ius suum confirmant, videtur sententia illa iuri omnino contraria. Recte vero monet BOEHMERVS in *Introd. in Ius Digest. Lib. XLII. Tit. I. §. 5. Sententiam aperte contra leges latam, ipso iure nullam esse.* Nunquam ergo creditori ius suum per executionem in partem fundi impetratum vrgenti obstabit iudicati exceptio, quippe sententia, quae ipso iure nulla, in rem iudicatam haud transit.

Leipzig, Diss., 1776 A-G

f
TA-70L

aus 34 Stk. bisher verkauft

VD
18

7776, 24.

QVAESTIO
IVRIS CONTROVERSI

AN

IN REM COMMVNEM
VENDITAM AB VNO DOMINORVM,
NIHILOMINVS OB DEBITVM POSSIT
CREDITORI IMMISSIO DARI

Q V A M

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

P R A E S I D E

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESS. PVBLIC. ORDINAR. IVR. NAT. ET GENT.

ET SOCIETAT. LITERAR. DVISVVRGENS.

S O C I O

IN AVDITORIO IVRIDICO

DIE VIII. MAIL. ANNO MDCCCLXXVI.

DEFENDET

IOANNES GOTTLOB RELLER

GLAVCH.

LIPSIAE

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

P. 210.

